

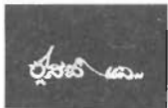
เมื่อ (ติด) ตาม นักรักบี้มหา'ลัย ไปสิงคโปร์

ณงนาถ สภาวโรดม..

ติ๊กะฟ้า ปากแม่น้ำสิงคโปร์และ
สิงโตทะเล

เมื่อก่อนนั้น...ใครก็ตามที่ได้รับ
สิ่งดี ๆ โดยไม่คาดฝันหรือไม่ต้องลงทุน
ลงแรงให้เหนื่อยยากแต่อย่างไร
เช่น จู่ ๆ มีผู้ยกมรดกราคาสวมถึงสี่พัน
ล้านบาทให้ หรือมีฐานะยากจนขั้นแค้น
อดมื้อกินมื้อ แต่กลับได้แต่งงานกับ
เศรษฐีมีเงินถุงเงินถัง เป็นต้น ผู้ใหญ่
เขาก็จะบอกว่า “บุญหล่มทับ” แต่วัน
รุ่น พ.ศ.นี้ เขาจะเรียกว่า “ส้มหล่น”
หากเป็นแฟนฟุตบอล ก็จะเติมคำว่า
“ลูก” เข้าไปข้างหน้าอีกคำเป็น “ลูกส้ม
หล่น” ซึ่งหมายถึงลูกที่บังเอิญหลุดมา
เข้าเท้าและเตะเข้าประตูไป โดยไม่
ต้องออกแรงให้เหนื่อยยากแต่อย่างไร
ฉันก็เลยขอยืมคำนี้มาใช้กับตัวเอง
บ้าง เพราะฉันเป็นข้าราชการจน ๆ ได้

รับเงินเดือนละไม่กี่อัฐิ แถมต้องเลี้ยงลูก ซึ่งกำลังกินกำลังเรียนอีกถึง ๒ คน แม้ไม่เป็นหนี้ใคร ๆ แต่จะคิดอ่านไปเที่ยวไกล ๆ โดยเฉพาะเมืองนอกเมืองนา นั้นหมดหวังแน่นอน แต่แล้วจู่ ๆ มันก็เหมือนบุญหล่นทับหรือส้มหล่น อย่างที่ฉันอธิบายมานั้นแหละ

เหตุเกิดขึ้นในย่ำค่ำวันหนึ่ง ขณะที่ฉันและเพื่อนสาว (สวย) กำลังนั่งดูนักร้องลิ้มเป็นดับกระหาย หลังจากการออกกำลังกาย เพื่อสุขภาพและความงามอยู่ที่โรงอาหาร โค้ชทีมรักบี้ของมหา'ลัย เดินมาหาและถามว่า "อาจารย์ครับ อาจารย์พอจะว่างมั๊ยครับ ถ้าว่างผมอยากขอให้อาจารย์ทั้งสองคนช่วยไปเป็นพยาบาลประจำทีมรักบี้ของมหา'ลัย พร้อมทั้งช่วยดูแลเรื่องอาหารการกินเล็ก ๆ น้อย ๆ ให้กับนักกีฬา ซึ่งได้รับเชิญให้ไปแข่งขันที่สิงคโปร์ ระหว่าง ๓๐ ม.ค. - ๕ ก.พ.นี้"

ฉันล่ำลึงน้ำส้มที่กำลังดูอยู่ แต่ก็ยังสามารถถามย้ำว่า "ที่ไหนนะคะ" คำตอบก็ยังคงเดิม "ว่างค่ะ ว่างจริง ๆ ว่างอย่างไม่มีเงื่อนไขด้วย" สองเสียงประสานขึ้นมา พร้อมกันโดยมิต้องนัดหมาย จึงเป็นอันว่าฉัน (กับเพื่อน) ได้ไปต่างประเทศแบบ "ส้มหล่น" จริง ๆ

ก่อนอื่น ขอเล่ารายละเอียดเกี่ยวกับการไปแข่งรักบี้ในครั้งนี้กันดีกว่า ก่อน สืบเนื่องมาจากทีมสโมสรรักบี้สีดำ (Blacks Rugby Football Club) ของประเทศสิงคโปร์ ได้จัดแข่งขันรักบี้นานาชาติขึ้น ในระหว่างวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๓๕ นี้ โดยแบ่งการแข่งขันออกเป็น ๒ ระดับ คือ ระดับโรงเรียน (School) และระดับสโมสร (Club) ทีมของเราได้รับเชิญให้ไปร่วมแข่งขันด้วย โดยลงแข่งในระดับสโมสร

ในการแข่งขันครั้งนี้ นอกจากทีมของเราซึ่งไปจากประเทศไทยแล้ว ยังมีทีมต่าง ๆ จากประเทศมาเลเซียอีกหลายทีมด้วยกันและจากบรูไนอีกด้วย รวมจำนวนทีมทั้งสองระดับที่เข้าร่วมแข่งขันในครั้งนี้ถึง ๒๘ ทีมด้วยกัน ใช้ ฟาร์เรอร์ ปาร์ค (Farrer Park) เป็นสนามในการแข่งขัน

เรากำหนดจะเดินทางกันในวันที่ ๓๐ มกราคม แต่มีเหตุบังเอิญทำให้ต้องเลื่อนการเดินทางออกไปอีกหนึ่งวัน เหตุบังเอิญที่ว่านี่ยิ่งใหญ่พอสมควรทีเดียว ทำเอาพวกเราถึงวอลไปตาม ๆ กัน ด้วยว่านักกีฬาของเราคนหนึ่ง รักที่จะไปมีทั้งชื่อและนามสกุลพ้องกับบุรุษผู้มีชื่ออยู่ในบัญชีตาของบ้านเมือง กระทรวงการต่างประเทศฯ จึงไม่ยอมออกหนังสือเดินทาง (Passport) ให้ ร้อนถึงผู้จัดการทีมฯ ของเรา ต้องไปทั้งยืนยันและนั่งย่นว่า นักกีฬาคนนี้เป็นนักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ ณ มหาวิทยาลัยของเราจริง ๆ ทั้งเป็นผู้มีความประพฤติเรียบร้อย ทำงานเพื่อส่วนรวมมาโดยตลอด และกarakterเพิ่มเติมอีกหลายอย่างหลายประการ หนังสือเดินทางจึงได้ถึงมือพวกเรา

หลายคนอาจคิดว่า ขาดนักกีฬาแค่คนเดียว น่าจะเดินทางไปตามกำหนดเดิมได้ เพราะในแต่ละทีมย่อมมีตัวสำรองอยู่แล้ว เอาตัวสำรองลงแทนก็น่าจะไหลลื่นไปพลาง แต่กรณีของเรา ๆ ต้องเดินทางไปแข่งขันต่างแดน งบประมาณมีจำกัด เราจึงทำหนังสือเดินทางหมู่ (Collective Passport) หมู่ละ ๑๐ คน ต่อหนังสือเดินทาง ๑ เล่ม และถ้าใครคนใดคนหนึ่ง ในหมู่นั้น เป็นบุคคลที่ไม่น่าไว้วางใจ ทางกรมฯ ก็มีสิทธิ์ที่จะไม่ออกหนังสือเดินทางให้ทั้งหมู่ ด้วยเหตุนี้เราจึงต้องฟันฝ่าอุปสรรคดังกล่าว

แล้ว มิฉะนั้นนักกีฬาของเราจะมีไม่ครบทีมลงเล่นไม่ได้ ครั้นเราจะกัดฟันลงเล่นแค่ ๓ คน ในขณะที่ทีมอื่น ๆ และทีมเจ้าภาพเองลงเล่นถึง ๗ คน เขาก็จะหาว่าทีมเราดูถูกเขา จะผิดใจกันเสียเปล่า ๆ คนดี ๆ อย่างพวกเรา จึงไม่ทำโดยเด็ดขาด

สิงคโปร์เป็นเกาะเล็ก ๆ เดิมชื่อ "ตุมาสิก" (Tumasik) ในภาษามลายูจะสะกดเป็น Temasek ออกเสียงว่า "ตีมาเส็ก" แปลว่า "เมืองทะเล" (ภาษาอังกฤษคงใช้ว่า "Sea City" กระมัง) ตั้งอยู่ทางตอนใต้ของคาบสมุทรมะลายู มีช่องแคบยะโฮร์กั้นระหว่างประเทศมาเลเซีย กับสิงคโปร์

ประเทศนี้มีพื้นที่เพียงน้อยนิด เรียกได้ว่าน้อยที่สุดของกลุ่มประเทศในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ คือมีแค่ ๕๗๘,๕๖๐ ตารางกิโลเมตรเท่านั้นว่าไปแล้วเล็กกว่าเกาะภูเก็ตของเราเสียอีก แต่ที่น่าทึ่งมากที่สุดคือฐานะทางเศรษฐกิจของสิงคโปร์ ซึ่งไม่ได้มีน้อยนิดไปตามพื้นที่ที่มีอยู่ เป็นประเทศที่มีเศรษฐกิจดี รายได้เฉลี่ยประชากรอยู่ในเกณฑ์สูง ทั้งยังเป็นศูนย์กลางการคมนาคมขนส่ง การค้า และกิจการธนาคาร ในภูมิภาคนี้ของโลกทีเดียวเชียวนะ...ยิ่งไปกว่านั้น สิงคโปร์เป็นประเทศเดียวในภูมิภาคนี้ ที่จัดว่าเป็นประเทศที่พัฒนาแล้วอีกด้วย

การไปสิงคโปร์ในปัจจุบันสะดวกสบายมาก มีทั้งทางรถไฟ รถยนต์ทางเรือ และทางอากาศ ให้เลือกตามความประสงค์ เป้าหมายของการเดินทางและเศรษฐกิจในกระเป๋าคงแต่ละคน สำหรับพวกเรา นอกจากจะไปเพื่อร่วมการแข่งขันรักบี้แล้ว ยังต้องการให้นักศึกษามีโอกาสได้ศึกษาภูมิประเทศ ศิลปวัฒนธรรม ชีวิตความเป็นอยู่

ฯลฯ ของประเทศเพื่อนบ้าน เป็นการเพิ่มพูนประสบการณ์ให้กว้างไกลออกไปอีกด้วย เราจึงเลือกเดินทางโดยรถยนต์ แม้ว่าจะต้องใช้เวลาหนึ่งรณานับหลายชั่วโมงก็ตามที

การเดินทางจากบ้านเรา (เมืองไทย) ไปสิงคโปร์ ถ้าเป็นทางบกไม่ว่าจะเป็นการเดินทางโดยรถยนต์หรือรถไฟ จะต้องผ่านประเทศมาเลเซียก่อน แล้วจึงจะถึงสิงคโปร์ ดังนั้นเมื่อเราออกเดินทางในตอนสายของวันที่ ๓๑ มกราคม เราจึงย้ายหน้าไปทางอำเภอสะเดา เพื่อเข้าสู่ประเทศมาเลเซีย ทางด่านจันทูลอน ซึ่งอยู่ในรัฐเคดาห์หรือไทรบุรี (ไทรบุรีเป็นชื่อที่เราคุ้นเคยกันดี หากยังไม่ลืมนประวัติศาสตร์เกี่ยวกับการสูญเสียดินแดนในสมัยรัชกาลที่ ๕ ที่เคยเล่าเรียนกันมา) และตามเส้นทางนี้ เราได้สัมผัสกับรัฐต่าง ๆ ทางภาคตะวันตก หรือที่เรียกว่า “มาเลเซียตะวันตก” หลายรัฐด้วยกัน เริ่มตั้งแต่รัฐเคดาห์ ปีนัง เปรัก สะลังงอ เนกรีเซมบิลัน และรัฐยะโฮร์ ซึ่งเป็นรัฐสุดท้ายก่อนเข้าสู่ประเทศสิงคโปร์

เพื่อความเข้าใจเกี่ยวกับอาณาเขตของประเทศมาเลเซียซึ่งเป็นทางผ่านของเรา ฉันขอสรุปเพิ่มเติมอีกขัคนิดว่า มาเลเซียแบ่งอาณาเขตของประเทศออกเป็น ๒ ส่วน ๆ แรก ได้แก่ มาเลเซียตะวันออก หมายถึงดินแดนทางตอนเหนือของเกาะบอร์เนียว ซึ่งเป็นที่ตั้งของรัฐซาบฮากับซาราวัก อีกส่วนหนึ่งคือมาเลเซียตะวันตก คือพื้นที่ของประเทศที่ตั้งอยู่บนคาบสมุทรมะลายู ซึ่งมีอาณาเขตติดต่อกับประเทศไทยนั่นเอง

นอกจากจะผ่านรัฐต่าง ๆ ของมาเลเซียฯ ดังกล่าวแล้วข้างต้น เรายังได้แวะชมเมืองสำคัญ ๆ ของรัฐต่าง ๆ อีกหลายเมืองด้วยละ อาทิ อลอร์สตาร์ ซึ่ง

เป็นเมืองหลวงของรัฐเคดาห์ อีโปร์เมืองหลวงของรัฐเปรัก แถมยังเป็นเมืองที่อุดมไปด้วยแร่ธาตุ มีทั้งดีบุกและดูลแฟรม แร่ทั้งสองชนิดนี้เป็นที่ต้องการของโรงงานอุตสาหกรรมมากที่สุดทีเดียว และเราได้แวะชม “กัวลาลัมเปอร์” ซึ่งเป็นเมืองหลวงของประเทศนี้อีกด้วย ทุกแห่งทุกเมืองที่ได้สัมผัส ฉันพบว่าวิถีชีวิตและความเป็นอยู่ของผู้คนไม่ได้แตกต่างจากบ้านเรามากนัก อาจเป็นเพราะเราเป็นประเทศที่อยู่ในภูมิภาคเดียวกัน ได้รับอิทธิพลของลัทธิศาสนาเหมือนกันกระมัง แต่ในมาเลเซียอุณหภูมิโดยเฉลี่ยจะสูง และมีฝนตกมากกว่าบ้านเรา เห็นจะเป็นเพราะอยู่ใกล้เส้นศูนย์สูตรมากกว่าบ้านเรานั่นเอง

สังคมของมาเลเซียเรียกได้ว่าเป็น “พหุสังคม” มีประชาชนหลายเชื้อชาติ ศาสนา และวัฒนธรรมประเพณี ประชาชนส่วนใหญ่เป็นพวกเชื้อสายมาเลเซียฯ หรือมะลายู นับถือศาสนาอิสลาม รองลงมาได้แก่ ชาวจีน อินเดีย และอื่น ๆ อีกเล็กน้อย ดังนั้นจึงไม่แปลก หากเราพบเห็นทั้งมัสยิด วัดในพุทธศาสนา และวัดในศาสนาฮินดู ตามเส้นทางที่รถแล่นผ่าน

เมื่อมีหลายเชื้อชาติก็ย่อมมีหลายภาษาเป็นเรื่องธรรมดา ธรรมดา... ภาษาที่ใช้มีทั้งมะลายู อังกฤษ จีน และทมิฬ ส่วนภาษาที่ใช้เป็นภาษาทางราชการคือภาษามะลายู แต่เนื่องจากมะลายูไม่มีตัวอักษรเขียน จึงใช้อักษรโรมันแทน เช่น “BAS” ก็หมายถึงรถบัสหรือรถประจำทาง และ “Sekolah” หมายถึง โรงเรียน เป็นต้น ส่วนภาษาอังกฤษนั้นนิยมใช้ในวงการธุรกิจ

สองข้างทางที่รถแล่นผ่าน ทำให้ฉันได้รู้ว่า ภูมิประเทศของมาเลเซียฯ นั้น จะมีที่ราบแคบ ๆ ชายฝั่งทะเลเพียง

เล็กน้อยเท่านั้น ส่วนใหญ่แล้วจะเป็นภูเขาและที่ราบสูง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเส้นทางช่วงที่จะเข้าสู่เมืองอีโปร์นั้น เป็นการขึ้นที่สูงโดยตลอด ถนนช่วงนี้สวยมาก เพราะบางช่วงจะถูกขนาบด้วยเขาสูง และบางตอนมีการเจาะภูเขาเป็นอุโมงค์ให้รถแล่นผ่าน รถของเราผ่านอุโมงค์ตอนกลางคืน ภายในจึงสว่างไสวไปด้วยแสงนีออน เห็นผนังอุโมงค์ชัดเจนแจ่มแว่วเลยละ

ฉันทราบว่าเขาจะเปิดไฟสว่างไสวเช่นนี้ทั้งกลางวัน และกลางคืน เพื่อความปลอดภัยทำให้คิดถึงอุโมงค์ที่รถไฟไทยสายใต้ต้องแล่นผ่านไม่ได้ ข้างมิดมิดสนิทดีจัง จะมีแสงสว่างบ้างก็รำไรเต็มที และเป็นแสงจากตู้ผู้โดยสารเท่านั้น และหากไฟ ในตู้โดยสารคันใดขัดข้อง (ซึ่งมีบ่อย ๆ) ก็ยังมีมิดสนิทเหมือนอยู่ในยุคมืดเลยทีเดียว ผู้เกี่ยวข้องในเรื่องนี้จะกลัวหรือเปล่านั้นไม่ทราบ แต่ผู้โดยสารส่วนใหญ่รวมทั้งฉันด้วยกลัวจริง ๆ เพราะช่วงเวลาทีรถไฟลอดอุโมงค์นั้นนานพอที่ผู้ประสงค์ร้ายต่อผู้อื่นจะกระทำการได้สำเร็จทีเดียว โอ๊ย...ยิ่งคิดยิ่งหวาดเสียว นำสงสารผู้โดยสารตาดำ ๆ อย่างพวกเราซะจริง ๆ เลย

เราถึงสิงคโปร์เมื่อประมาณ ๑๑.๐๐ น. ของวันรุ่งขึ้น (๑ ก.พ.) เมื่อผ่านด่านตรวจคนเข้าเมืองเรียบร้อยแล้ว เราได้พบกับไกด์ซึ่งทางเจ้าภาพได้จัดส่งมารอรับพวกเรา เพื่อจะพาไปยังที่พัก

การแข่งขันนัดนี้นับว่าทางเจ้าภาพจัดได้ดีทีเดียว โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องที่พัก โดยได้จัดหาที่พักไว้ให้เรา เราเสร็จสรรพก่อนข้างตีชะด้วย เป็นค่าย บ.พ.(ผู้นำหญิงประโยชน์) ตั้งอยู่ที่ชอยบุนเล (Jln BOON LAY) ในเขตเมืองจูรอง (Jurong) อยู่ทางตะวันตก

(เจียงใต้) ของเกาะสิงคโปร์

ปัจจุบันสิงคโปร์แบ่งเขตการปกครองออกเป็น ๕ เขต (แต่ละเขตของสิงคโปร์เทียบได้กับแต่ละภาคของบ้านเรา) ด้วยกันคือ เขตเมืองสิงคโปร์ จูรอง นูจิตปันจิง เซรงกุน และกาตอง

ฉันประทับใจสิงคโปร์ตั้งแต่วันที่แรกที่เราหลุดออกมาจากด่านตรวจคนเข้าเมืองเลยทีเดียว เพราะถนนหนทางของเขาสะอาดสะอ้านจนเกิดความรู้สึกได้ทีเดียว สองฟากฝั่งถนน ร่มรื่นด้วยร่มเงาของต้นไม้ มีทั้งไม้ใหญ่ ไม้เล็ก ไม้เลื้อย เต็มไปหมด จนฉันคิดว่าฉันกำลังอยู่ในเขตชนบทของสิงคโปร์ มากกว่าจะเป็นเขตเมือง ไกด์ผู้นำทางพาเราลัดเลาะไปตามถนนวูดแลนด์ (Woodlands Rd.) เข้าสู่ถนนจูรอง (Jurong Rd.) และถนนบูนเลย์เวย์ (Boon Lay Way) ตามลำดับ แล้วเราก็ถึงค่ายพักแรม บ.พ. ซึ่งเจ้าภาพจัดไว้รับรองพวกเรา (ใกล้ ๆ กับค่าย บ.พ. เป็นค่ายลูกเสือ) ทีมอื่น ๆ อีก ๒-๓ ทีม ก็พักที่นี่เช่นกัน

ค่าย บ.พ.นี้ ประกอบด้วยอาคาร ๔ หลัง หลังแรกเป็นห้องโถงใหญ่ (Hall) ใช้เป็นที่ประชุมสังสรรค์ หรือปรับเปลี่ยนสำหรับจัดกิจกรรมอื่น ๆ ภายในร่วมได้ตามความเหมาะสม ด้านหนึ่งของห้องโถงนี้ ได้ต่อเติมออกไปเป็นที่พักของผู้อยู่ดูแลสถานที่แห่งนี้ ส่วนอาคารอีก ๓ หลัง เป็นอาคาร ๒ ชั้น รูปแบบเดียวกัน สร้างบนพื้นที่ต่างระดับลดหลั่นเรียงกันไป ชั้นบนเป็นห้องพักมีเตียง ๒ ชั้น และเครื่องนอนครบครัน มีระเบียบขากตลอดตัวอาคาร สุระเบียงทางเดินทั้ง ๒ ด้าน เป็นบันไดขึ้น-ลง

สำหรับชั้นล่าง ส่วนหนึ่งใช้จัดเป็นที่ประกอบอาหาร มีเครื่องครัวเพียบพร้อม อีกส่วนหนึ่งเป็นที่รับประทานอาหาร อาคารทุกหลังที่ว่าหันหน้าสู่ทะเลภายใน

ใน แดมมีสนามหญ้าให้วิ่งเล่น เดินเล่น หรือใช้เล่นกีฬาบางประเภทได้ ค่าย บ.พ.นี้ ได้ทำพิธีเปิดโดยภรรยาของรัฐมนตรีเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม (ชื่อนี้อาจเรียกเพี้ยนไปบ้าง) ในปี ค.ศ. ๑๙๘๘ และได้ใช้เรื่อยมาจนปัจจุบัน

เมื่อเช้าที่พักเรียบร้อยแล้ว ฉันและเพื่อนสาวสวย (เจ้าแก้ว) รับอาสาติดตามไกด์นำเงินไทยของชาวคณะ ไปผันเป็นเงินตรังกูลสิงคโปร์ ไกด์คนนี้เป็นคนละคนกับที่ไปรอรับพวกเราที่ด่านตรวจคนเข้าเมือง คนนี้ท่านเป็นถึง President ของ Black R.F.C. เลยทีเดียว ท่านชื่อ Ng BOON LEONG (ฉันแอบตั้งสมญาให้ท่านว่า “บุญมาก”) อายุอานามประมาณ ๔๕ ปี หน้าตาบ่งบอกว่าเป็นคนดีมีน้ำใจ และหลังจากได้พูดคุยและร่วมทางกับท่านแล้วไม่ผิดหวัง เพราะท่านน่ารักมากจริง ๆ ห่วงใยพวกเรา คอยช่วยเหลือนำเราเข้าร้านโน้นออกร้านนี้เกือบ ๒ ชั่วโมง โดยไม่มีที่ท่าหรือสีหน้าเบื่อหน่ายเลย แดมบอกพวกเราว่าไม่ต้องเกรงใจท่าน ให้พยายามหาร้านที่รับแลกเปลี่ยนเงินโดยให้พวกเราขาดทุนน้อยที่สุดให้ได้ คนเอาไร...น่ารักซะไม่มีละ

รุ่งขึ้นวันที่ ๒ ก.พ. เป็นวันแรกของการแข่งขัน พวกเราตื่นกันแต่เช้ามืดทีเดียว และเมื่อจัดการกับกิจการส่วนตัวเสร็จแล้วเราเดินทางไปที่ Farrer Park ทันที โดยมีไกด์นำทางอีกเช่นเคย

สนามนี้อยู่ห่างจากที่พักโดยใช้เวลาเดินทางประมาณ ๒๕-๓๐ นาที (ระยะทางประมาณ ๔๐ กิโลเมตร) เราผ่านถนนสายต่าง ๆ ซึ่งแต่ละสายจะมีอาคารทั้งที่เป็นที่ทำการของรัฐบาล เช่น สถานีตำรวจ โรงพยาบาล อาคารสงเคราะห์ เป็นต้น ทุกที่ดูถูกจัดไว้อย่างเป็นระเบียบ อาคารส่วนใหญ่ทาสี

ขาว โดดเด่นอยู่ท่ามกลางเงาไม้...ร่มรื่นสบายตาสบายใจจริง ๆ

ถนนหนทางที่นี้ราบเรียบ มีต้นไม้เรียงรายเด่นเป็นสง่าแผ่ร่มเงาบดบังแสงอาทิตย์ไปตลอดเส้นทาง มีสะพานลอยสำหรับให้คนข้ามถนนเป็นระยะ ๆ ทุกสะพานลอยมีบลิ๊อคสำหรับปลูกไม้ดอกขนานทางเดิน ไม้ดอกที่เห็นเป็นไม้พื้น ๆ บ้านเราก็มียี่ เช่น เฟื่องฟ้า สีสด ๆ ผลการงอสีม่วง สีเหลือง เป็นต้น แต่เมื่อนำมาจัดวางในที่ที่เหมาะสม ทั้งเอาใจใส่ดูแลรักษาอย่างดี ไม้ดอกเหล่านั้นจึงแจ่มก้าน ผลิดอกออกช่อสดใสเสริมให้บริเวณนั้นสดชื่นและสวยงามยิ่งนัก บางครั้งรถของเราแล่นลอดใต้สะพานลอยของถนนอีกระดับหนึ่งพบว่าเชิงสะพานเขาก็จะไม่ปล่อยให้ว่าง ๆ โลง ๆ แต่จะปลูกต้นตีนตะขาบ ซึ่งเป็นไม้เลื้อยเกาะติดผนัง เชิงสะพานเต็มพริ้ว มองแล้วเหมือนมีม่านสีเขียวสดใสประดับอยู่สวยงามน่ารักจริง ๆ

ถนนช่วงใดเป็นทางแยก และมีช่องทางให้รถเลี้ยวซ้ายด้วย บริเวณทางเลี้ยวนั้นเขาจะติดป้าย Give Way ไว้ทุกแห่ง ผู้ขับรถที่ต้องการเลี้ยวซ้าย จะต้องหยุดทุกครั้ง (เท่าที่เห็น) ไม่ว่าจะมียี่รถจากทางขวามือหรือไม่ก็ตาม อันนี้เป็นสิ่งหนึ่งที่น่าสนใจที่เห็นว่าคนของเขามีวินัย เคารพกฎระเบียบของสังคมอย่างเคร่งครัด ซึ่งนำไปสู่ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของตนเองและของส่วนรวมอีกด้วย

ก่อนถึง ฟาร์เออร์ ปาร์ค (Farrer Park) เราแวะชมวัดไทยด้วย ชื่อวัดอนันตมตยาราม เป็นวัดไทยที่เก่าแก่ที่สุดในสิงคโปร์ ตั้งอยู่ที่ 50-B Jalan Bukit Merah วัดนี้เกิดขึ้นได้ก็ด้วยพระราชดำริของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว (รัชกาลที่ ๕) สืบเนื่องจาก

พระองค์ทรงโปรดฯ ให้สร้าง สถานกงสุลไทยประจำสิงคโปร์ขึ้น ภายหลังจากสงครามโลกครั้งที่ ๒ ได้เสร็จสิ้นลง (ซึ่งต่อมาได้ยกฐานะเป็นสถานเอกอัครราชทูตไทยประจำสิงคโปร์) และพร้อม ๆ กันนั้น ทรงมีพระราชดำริที่จะสร้างวัดไทยด้วย แต่ยังไม่ทันได้ดำเนินการ

ต่อมาเมื่อประมาณ ๖๐ กว่าปีมานี้ พระราชดำริของพระองค์จึงสัมฤทธิ์ผล ได้มีการสร้างวัดอนันตเมตตยารามขึ้น โดยพุทธศาสนิกชนชาวสิงคโปร์ได้มีส่วนช่วยด้วย

ภายในวัดมีองค์เจดีย์สี่เหลี่ยมทอง รูปทรงแบบลังกา หรือที่เรียกว่า "ทรงระฆังคว่ำ" และมีพระอุโบสถ ซึ่งภายในมีพระประธานคือ พระพุทธชินราช (จำลอง) เป็นพระพุทธรูปศิลปะสุโขทัย ปางมารวิชัย มีซุ้มเรือนแก้วประดับอยู่เบื้องต้น งดงามน่าเลื่อมใสศรัทธาไม่ต่างไปจากพระพุทธรูปที่ประดิษฐานอยู่ ณ วัดพระศรีรัตนมหาธาตุ จังหวัดพิษณุโลก เลยละ

ในสิงคโปร์ นอกจากจะมีวัดไทยแล้ว ยังมีวัดจีน (Chinese Temple) วัดฮินดู (Hindu Temple) มัสยิด (Mosque) รวมทั้งโบสถ์ในศาสนาคริสต์อีกด้วย ศาสนสถานเหล่านี้จะกระจายอยู่ทั่วไปตามลักษณะของชุมชนที่อาศัยอยู่ หากเป็นบริเวณที่เรียกว่า Chinatown จะมีวัดจีนมาก ในเขต Arab Street จะมีมัสยิดมาก หรือในพื้นที่ที่เรียกว่า Orchard Area ก็จะมีโบสถ์ในศาสนาคริสต์มาก เป็นเรื่องธรรมดา... ธรรมดา...

ฉันก็มักกราบนมัสการพระพุทธรูปชินราชด้วยความเคารพและเลื่อมใสศรัทธาเป็นอย่างยิ่ง ก่อนกลับมามีขึ้นรถเพื่อเดินทางต่อไปยังสนามแข่งขัน

วันนี้นักกีฬาของเราจะต้องลง

สนามแข่งขันถึง ๓ นัดด้วยกัน นัดแรกเวลา ๑๒.๐๐ น. ๑๔.๔๐ น. เป็นนัดที่สอง และนัดสุดท้ายเวลา ๑๗.๒๐ น. (ตามเวลาในสิงคโปร์)

ตอนที่เราไปถึง Farrer Park นั้น เพิ่งจะ ๑๐.๐๐ น. ฉันจึงมีเวลาพอที่จะเดินสำรวจตรวจตราบริเวณใกล้ ๆ นั้น และเท่าที่เห็นมีอาคารสงเคราะห์ลักษณะแบบเฟลตหลายหลัง สร้างเรียงรายกันอย่างมีระเบียบ แต่ละหลังจะมีชื่อแตกต่างกันไป ฉันจำชื่อได้เพียงหลังเดียวเพราะเป็นชื่อที่ค่อนข้างได้ยินบ่อย ๆ โดยเฉพาะในตอนที่เราเรียนประวัติศาสตร์ คือ Elizabeth Princess เขาคงตั้งชื่อนี้เพื่อเป็นเกียรติแก่ Queen Elizabeth ในขณะที่ทรงดำรงพระยศเป็น Princess นั่นเอง

นอกจากมีอาคารสงเคราะห์แล้วยังมีโรงพยาบาล โรงเรียน โรงยิม ศูนย์อาหาร และศูนย์การค้าขนาดกลางอยู่ด้านหลัง Farrer Park อีกด้วย ทั้งในวันต่อมาเมื่อฉันมีโอกาสเดินทางสำรวจบริเวณถนน Boon Lay ใกล้ ๆ กับที่พักของเรา พบว่ามีลักษณะเช่นเดียวกันคือ มีทั้งอาคารสงเคราะห์ ร้านค้า ศูนย์อาหาร โรงเรียน ฯลฯ จึงเป็นที่น่าสังเกตว่าในแต่ละชุมชนจะมีทุกสิ่งทุกอย่างที่จำเป็นในชีวิตประจำวันพร้อมอยู่แล้ว ไม่จำเป็นต้องเดินทางไปหาในแหล่งอื่น ๆ ให้เสียเวลา ก็น่าจะเป็นเหตุผลอย่างหนึ่งที่ทำให้ผู้คนในรถประจำทางที่สิงคโปร์ ซึ่งมีทั้งรถประจำทางธรรมดาและชนิดสองชั้น ไม่แน่นเปียดเสียดเยียดอัด รถราก็ไม่ติดให้เป็นปัญหาที่แก้ไม่ตกอย่างในบ้านเรา

ฉันและเพื่อนสาวเดินเลยเข้าไปสำรวจในศูนย์อาหารชื่อ Farrer Food CTR. เป็นอาคาร ๒ ชั้น แต่ออกแบบตัวอาคารให้มีหลายปีก ทั้ง

ชั้นบนและชั้นล่าง มีร้านอาหารหลายร้าน ขายอาหารนานาชาติ ดัดราคาตามชนิดของอาหารไว้ทุกร้าน เราไปถึงที่นั่นเร็วไปหน่อย หลายร้านยังไม่พร้อมที่จะให้บริการ แต่ก็ยังมีหลายร้านพร้อมที่จะบริการผู้บริโภคแล้ว ฉันมองชื่ออาหารและราคาแล้วค่อนข้างใจเหี่ยว (ตามประสาคนเงินน้อย) เพราะก๋วยเตี๋ยวน้ำธรรมดา ๆ ราคาต่ำสุด ๓ เหรียญ (อย่าลืมนะว่า ๑ เหรียญสิงคโปร์ เท่ากับ ๑๕ บาท) ฉันมองไปมองมาแล้วตัดสินใจเลือกต้มยำเต้าหู้ เพราะราคาถูกที่สุด คือ ๓๐ เซนต์ (ประมาณ ๔.๕๐ บาท) และเมื่อนักกีฬาของเราอีกหลายคนก็ตามเข้ามาที่หลังต่างก็เลือกต้มยำเต้าหู้เช่นกัน

เรากลับไป Farrer Food CTR. อีกครั้งในตอนเที่ยง มีอาหารให้เลือกมากขึ้น ทั้งก๋วยเตี๋ยว ข้าวมันไก่ ข้าวหมูแดง ผลไม้ ฯลฯ ฉันเลือกข้าวมันไก่ (ราคา ๒ เหรียญ) ระหว่างรอฉันก็บ่นเป็นหมิวินมึงไปเรื่อย ๆ เรื่องราคาอาหารนั่นแหละ ก็มันแพงจริง ๆ นี่นาหลายคนก็เห็นด้วย อย่างไรก็ตามหลังจากกินเสร็จแล้ว ฉันเปลี่ยนใจ (ก็ใจฉันมันเปลี่ยนไปเปลี่ยนมา อย่างนี้เสมอล่ะ) และสรุปว่าราคาพอสมน้ำสมเนื้อแล้วละ... เพราะแม้ราคาจะสูงต่อจานแต่ปริมาณพูนจานทีเดียว รสชาติก็เยี่ยมโดยเฉพาะข้าวมันไก่ที่ฉันเลือกเนื้อไก่ทั้งนุ่มทั้งหนา ที่สำคัญไม่มีมันติดมาให้ฉันรำคาญเลยละ แถมยกน้ำซุปรวมโตมาให้ด้วย (หมดแล้วยังขอเพิ่มได้อีก) มีน้ำจิ้มซึ่งเป็นส่วนผสมของพริกชี้ฟ้าแดง ซิงสดบดละเอียด น้ำส้ม น้ำตาลและเกลือ รสกลมกล่อมตามมาอีกต่างหาก จนฉันอดที่จะร้องเพลง "คุ้มจริง ๆ คุ้มทุกสิ่ง คุ้มที่เลือกกินข้าวมันไก่" ออกมาไม่ได้

สถานีรถไฟฟ้าใต้ดิน ส่วนที่อยู่บนภาคพื้นดิน

การจะขึ้นรถไฟฟ้าใต้ดิน (Ride The MRT) ต้องขึ้น ลง ตามสถานี ก่อนขึ้นก็ต้องซื้อตั๋วโดยสาร โดยซื้อจากเครื่องขายตั๋ว (Ticket Machines) ซึ่งบอกราคาและอธิบายวิธีใช้ไว้พร้อมว่าขึ้นจากสถานีไหน ลงที่ใด จะต้องจ่ายเงินเท่าไร เราเพียงแค่เตรียมเงินเหรียญเท่าราคาที่ระบุไว้ แล้วหยอดลงในช่อง พร้อมทั้งป้อนราคาให้เท่ากับราคาตั๋วที่เราต้องการ เราก็จะได้ตั๋วโดยง่าย หากเหรียญที่เราหยอดลงไปสูงกว่าจำนวนราคาตั๋วที่เรากด เงินทอนก็จะออกมาพร้อมกับตั๋ว (หยอดน้อย ตั๋วไม่ออกจะ)

ฉันใจป้ำ สังกาเพื่อนมาอีก ๑ แก้ว พุดถึงกาแฟ ฉันไม่ได้ติดหรอกนะ แต่ถ้าได้ก็ดี ราคาเสนอไว้แก้วละ ๕๐ เซนต์ ที่นี้เขายังคงใช้แก้วหนา ๆ ทรงสูง มีหูจับขกกาแฟ เหมือนกับที่ร้านขายกาแฟของคนจีนในเมืองไทย เคยใช้เมื่อ ๓๐ ปีที่แล้วอยู่เลยละ ฉันตกใจเล็กน้อยเมื่อเขายกมาให้ เพราะเต็มแก้วจริง ๆ เต็มจนบางส่วนของดอกลงในจานรองด้วย และหลังจากดื่มแล้ว ฉันพอใจทั้งรสชาติและปริมาณมาก ยิ่งไปกว่านั้นเมื่อเขาเก็บเงิน ฉันพอใจมากยิ่งขึ้น เพราะเขาคิดเพียง ๔๐ เซนต์เท่านั้น โดยให้เหตุผลว่ากาแฟของฉันใช้แต่น้ำตาลไม่ใช้นม ฉันขอบคุณในความซื่อสัตย์ของเขา (ถ้าเขาจะคิด ๕๐ เซนต์ ก็สามารทำได้ เพราะฉันไม่ทราบเงื่อนไขไหน มาก่อน) และชวนคุยถึงเมืองไทย เขารู้จักภูเก็ต หาดใหญ่ แถมรู้จักเชียงใหม่ด้วย แต่ไม่ยักรู้จักปัตตานีของฉัน

ตอนบ่ายเรามีเวลาว่าง เพราะคู่ต่อสู้ ขอบายร์ (BYE) หัวหน้าคณะจึง

ส่วนหนึ่งของทีมภายใน "รถไฟฟ้าใต้ดิน"

พาพวกเขาไปนั่งรถไฟฟ้าใต้ดินกัน รถใต้ดินที่นี่เขารู้จักกันในนามของ "MRT" ซึ่งจะมีบริการถึง ๔ สายด้วยกัน คือ สายเหนือ สายใต้ ตะวันออก และตะวันตก ชื่อย่อของแต่ละสายก็คือ N. S. E. และ W. ตามลำดับ

เราขึ้น "MRT" กันที่สถานี W₁₂ Boon Lay เพราะอยู่ใกล้กับที่พักของเราอีกแหละ สถานีนี้อยู่บนภาคพื้นดิน รถจะหยุดสถานี W₁₁, W₁₀ เรื่อยไปจนสถานี W₅ หลังจากนั้นก็จะมุดลงใต้ดิน เราลงจากรถเมื่อถึงสถานี

ที่ W₂ ชื่อ Outrum Park ซึ่งก็ยังอยู่ใต้ดิน จากนั้นเราจึงขึ้นบันไดเลื่อนสู่ภาคพื้นดิน และเมื่อพ้นชานชาลา เราถึง Pearl's CTR. พอดี ลักษณะโดยทั่วไปไม่ต่างไปจากตลาดจักรของบ้านเรามีสินค้านานาชนิด ตั้งแต่รองเท้า เสื้อผ้า กระเป๋าถือ เครื่องประดับ ฯลฯ สินค้าส่วนใหญ่ติดคำว่า "Sale" แต่เมื่อवलบกคุณหารออกมาเป็นเงินไทยแล้ว ราคาอีกค่อนข้างสูงอยู่ดี ทั้งเสื้อผ้าสำเร็จรูป หรือเครื่องประดับในบ้านเราสวยกว่า ฝีมือก็เยี่ยมกว่า และถูกกว่ามากด้วย พวกเครื่องไฟฟ้าราคาถูกกว่าจริง แต่มีปัญหาเรื่องการนำเข้า ดังนั้นฉันจึงสมัครใจที่จะเป็น "พญาน้อย" ชมตลาดมากกว่า เมื่อได้เวลานัดหมายเรากลับมาร่วมกันที่ชานชาลาของสถานี W₂ Outrum Park อีกครั้งหนึ่ง เพื่อทำตัวเป็นขอมดำดินแล้วไปโผล่ที่ W₁₂ Boon Lay กลับที่พักรับต่อไป

วันที่ ๓ ก.พ. เป็นวันสุดท้ายของการแข่งขัน เป็นรอบแพ้คัดออก (Knockout) ทีมของเราจะลงแข่งขันเวลา ๑๑.๒๐ น. และได้ลงสนามตามเวลาดังกล่าว แต่บังเอิญเราเจอกับทีมเจ้าภาพ เราจึงพ่ายไปอย่างไม่น่าพ่าย แต่ก็เพราะเหตุนี้แหละทำให้เรามีเวลามากพอที่จะไปชมเมืองกัน

หลังจากปรึกษาหารือกันเรียบร้อยแล้ว จุดหมายของเราคือ ควีนส์ทาวน์ (Queens Town) แต่ก่อนถึงเราต้องผ่านถนนสายต่าง ๆ หลายสายรวมทั้ง West Coast Highway ด้วย ถนนสายนี้ยกระดับสูงจากพื้นดินมาก แต่มีบางช่วงเลียบริมชายฝั่งทะเลด้านใต้ของเกาะเรื่อยไปทางตะวันตกเฉียงใต้ ทิวทัศน์สวยงามมาก เราผ่านบริเวณท่าเรือนำลิ้งสำหรับรับ-ส่งสินค้า ด้วย

บริเวณท่าเรือทางหลวงพอสสมร มีอาคารต่าง ๆ หลายอาคารซึ่งคงเป็นทั้งที่ทำงาน โกดังเก็บสินค้า และอื่น ๆ อาคารเหล่านี้ บางอาคารสร้างขึ้นบนพื้นที่ที่เคยเป็นทะเลมาก่อน รัฐบาลสิงคโปร์ได้ทำการถมทะเลเพื่อทำให้เกาะของเขามีพื้นที่มากขึ้น

เกี่ยวกับเรื่องถมทะเล มีเรื่องเล่ากันว่า นายลี กวน ยิว ซึ่งเป็นนายกรัฐมนตรีของสิงคโปร์ เคยเสนอโครงการถมทะเลไปยังธนาคารโลก เพื่อขอเงินจำนวนหนึ่งมาใช้ดำเนินการและจะนำเอาพื้นที่ที่ได้จากการถมทะเล มาทำเป็นนิคมอุตสาหกรรมแถบเมืองจูรอง แต่ธนาคารโลกปฏิเสธอย่างสิ้นเชิง โดยให้เหตุผลว่าเป็นไปไม่ได้ที่จะทำอย่างนั้น ในที่สุด นายลี กวน ยิว ก็สามารถทำให้นิคมอุตสาหกรรมจูรองเป็นเรื่องจริงขึ้นมาได้ โดยอาศัยลำแข้งลำขาของตนเองโดยแท้

ปัจจุบันจึงมีโรงงานอุตสาหกรรมเกิดขึ้นบนพื้นที่ที่ถมออกไปหลายโรงงาน มีต่างชาติเข้าไปลงทุนในกิจการอุตสาหกรรมหลากหลาย ชาวนี้คงแพร่กระจายออกไปจนทำให้เจ้าหน้าที่ของธนาคารโลกต้องเดินทางมาดูให้เห็นกับตาว่าสิงคโปร์สามารถทำได้จริง ๆ

อีกฝากหนึ่งของถนน เป็นตึกสูง ๆ ฉันเข้าใจว่าคงเพื่อประหยัดเนื้อที่นั่นเอง และแน่นอนที่สุด สองข้างถนนมีต้นไม้ชานาชนิด เท่าที่เห็นและรู้จักมีต้นหมากเหลือง ต้นเหลาชะโอน และอื่น ๆ ต่างเบียดเสียดชูลำต้นสูงชะลูดแผ่ร่มเงาไปทั่วทางเท้า ทำให้มีร่มเงาเดินเล่นยิ่งนัก พุดถึงต้นไม้ในสิงคโปร์ฉันมีความรู้สึกที่ ต้นไม้เหล่านั้นดูมีความสุข ต่างชูขอแผ่กิ่งก้านเขียวชะอุ่มได้อย่างอิสระเสรี ไม่ต้องคอยกลัวว่าใครจะเอากันบุหรี่ยี่ที่โคนต้น หรือใคร

จะมาหักยอดอ่อน ๆ ที่เพิ่งจะโผล่หน้ามาดูโลก ตลอดจนไม่ต้องกลัวว่าเมื่อโตมาก ๆ แล้ว จะมีใครมาตัดทิ้งเพียงเหตุผลว่ากิ่งก้านเกาะ ติดสายไฟ เป็นต้น

ออกจากควีนส์ทาวน์แล้ว เราจะไปเที่ยวเกาะ "เซนโตซา" (Sentosa) กัน เกาะนี้เป็นเกาะเล็ก ๆ อยู่ตอนใต้ของเกาะสิงคโปร์ เป็นสถานที่ที่ได้รับการพัฒนาให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญอีกแห่งหนึ่งของสิงคโปร์ในปัจจุบัน บนเกาะมีสถานที่ท่องเที่ยวพักผ่อนมากมาย มีทั้งชายหาดที่สวยงาม มีสนามกอล์ฟ มีพิพิธภัณฑ์ พิพิธภัณฑ์เกี่ยวกับทะเล ฯลฯ ที่สำคัญมีบ่อนคาสิโน สำหรับคนที่ชอบเสี่ยงโชค

ด้วย การเดินทางไปเยือนเกาะนี้ทำได้ ๒ ทาง คือ ถ้าอยากใกล้ชิดกับน้ำทะเล

ก็ไปโดยเรือ Ferry แต่ถ้าชอบโลดโผนหน่อยโหยงแล้วละก็เคเบิลคาร์ (Cable Car) หรือที่รู้จักกันทั่วไปว่า "กระเช้าลอยฟ้า" จะไม่ทำให้ท่านผิดหวัง สำหรับคณะของเราเลือกเอาอย่างหลัง "บุญพวกเรามีแต่คงไม่ถึง" พอพวกเราออกเดินทางเพื่อจะไปขึ้นกระเช้าลอยฟ้าที่ เม้าท์ เฟเบอร์ (Mt.Faber) ฝนก็เทลงมาอย่างหนัก ๆ จนพวกเราต้องเปลี่ยนใจ เกรงว่าจะไม่ปลอดภัยสำหรับการนั่งกระเช้า เพราะเคยมีคนเล่าให้ฟังว่า ฟ้าเคยผ่าลงมาที่กระเช้าลอยฟ้า ในขณะที่ฝนตกหนัก ตายกันไปหลายคนทีเดียว และเคยมีคนใจหายใจคว่ำห้อยโตงเตงอยู่ในกระเช้าเพราะไฟฟ้าเกิดดับกะทันหัน ยามฝนตกหนักนี้แหละ

ฝนหายเป็นปลิดทิ้งขณะที่รถวกเข้าเมือง ทุกคนลงความเห็นว่างักรถชมเมืองให้ทั่วทั้งเกาะเพื่อแก้เซ็ง และเพิ่มประสบการณ์ก็แล้วกัน โชเฟอร์ของเราจึงขับรถวนเวียน ไปรอบ ๆ เกาะ ได้

สัมผัสทางด้านสายหลักๆ ทั้ง ๕ สาย
ซึ่งได้แก่ Pan Island Expressway,
Central Expressway, Ayer Rajah
Expressway, Bukit Timah Express-
way และ East Coast Expressway

น่าสังเกตว่า ไม่ว่าเราจะไปตรง
จุดใด ส่วนใด ไม่ว่าจะเป็นเขตเมืองเก่า
หรือเมืองใหม่ ถนนทุกสาย สะอาด
สะอาดและเต็มไปด้วยต้นไม้ตลอดเส้น
ทาง บนทางเท้านั้นเลากีร์มด้วยร่ม
เงาของไม้ใหญ่ที่แผ่กิ่งก้าน ให้ผู้คนได้
อาศัย หลบแดดได้เป็นอย่างดี แดมบน
ทางเท้าก็ไม่มีกรวางของขาย ไม่มี
เศษกระดาษ ถูพลาสติก ก้นบุหรี่
 ฯลฯ ให้เกะกะลูกตาเลย ช่างสอดคล้อง
กับนโยบายที่รัฐบาลวางไว้จริงๆ ว่า
“สะอาดและเป็นสีเขียว” (Clean
and Green)

เราจอดรถในบริเวณสวนที่
เรียกว่า ควีน เอลิซาเบธ วอล์ค (Queen
Elizabeth Walk) หลังจากวนเวียนไปทั่ว
ทั้งเกาะแล้ว สวนนี้ตั้งอยู่ใกล้กับปากแม่น้ำ
สิงคโปร์ ฝั่งตรงกันข้ามกับสวนนี้จะ
เป็นบริเวณที่เรียกว่า สวนเมอร์ไลออน
(Merlion Park) เป็นที่ตั้งรูปปั้นสิงโตทะเล
ซึ่งถือกันว่าเป็นสัญลักษณ์อย่าง
หนึ่งของสิงคโปร์

เจ้าสิงโตทะเลตัวนี้รูปร่างประ-
หลาดดี หัวเป็นสิงโต ตัวเป็นปลา ความ
สูงประมาณ ๘ เมตร ทาสีขาว หัน
หน้าเข้าสู่อ่าวสิงคโปร์ ว่ากันว่าพอ
ตกกลางคืน รูปปั้นนี้จะพ่นน้ำเป็นฟอง
ฝอย ท่ามกลางแสงไฟที่ใสสว่างสวย
งามมาก เราไปกลางวัน จึงอดเห็นความ
งามที่สมบูรณ์แบบดังที่ทั่วไป

เมื่อพูดถึงสิงโตทะเลแล้วก็อดที่
จะเล่าถึงที่มาของคำว่า “สิงคโปร์” ไม่ได้
เพราะเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกัน เรื่อง

ราวมีอยู่ว่า ในราวปี พ.ศ. ๑๘๔๒ เจ้า
ชายองค์หนึ่งแห่งอาณาจักรศรีวิชัย
(ศูนย์กลางของอาณาจักรนี้อยู่ที่ไหน
นั้น นักโบราณคดีทั้งชาวไทยและเทศ
ต่างก็กำลังศึกษาอยู่ และยังสรุปไม่ได้
ในขณะนี้) ได้เสด็จไปที่เกาะสุมาตรา
และทรงทอดพระเนตรเห็นสัตว์ประ-
หลาดชนิดหนึ่งเข้าโดยบังเอิญ ท่านเองก็
ไม่แน่ใจว่าสัตว์นั้นเป็นตัวอะไรแน่ ทรง
คาดคิดว่าน่าจะเป็นสิงห์ หรือสิงโต เลย
เรียกชื่อเกาะนี้เสียใหม่ว่า “สิงกาปุรา”
(Singapura) สิงกา แปลว่า สิงห์ ปูรา
แปลว่า เมือง เมื่อรวมกันก็แปลว่า เมือง
ของสิงห์ หรือสิงคโปร์ นั่นเอง

ฉันและชาวคณะตื่นตื่นกันยก
ใหญ่ เมื่อได้พบกับเจ้าสิงโตทะเล
เพราะหลายคนแม้จะเคยได้ยินชื่อเสียง
เรียงนามมานานแล้ว แต่เพิ่งเจอของ

จริงๆ กันวันนี้เอง ฉันถ่ายรูปไว้เป็นที่
ระลึกจนพอใจแล้ว จึงสมัครใจที่จะนั่ง
พักผ่อนและดื่มน้ำดับกระหายที่แผงขาย
เครื่องดื่มบริเวณใกล้ๆ ที่จอดรถ บรรยา
การรอบกายน่าสนใจยิ่งนัก ฉันเห็น
อาคารศาลสูง (Supreme Court) ตั้งเด่น
เป็นสง่าอยู่ริมถนนแอนดรูว์ (St. An-
drew’s Rd.) อาคารที่ว่าเป็นสถาปัตยกรรม
แบบกรีก หลังคาเป็นรูปโดมคล้าย
กับโดมที่พระที่นั่งอนันตสมาคมของเรานั่นแหละ หัวเสาเป็นแบบโครีนเธียน
(Corinthian) ดูหรูหราสวยงามมาก
ทีเดียว (สถาปัตยกรรมของกรีกจะเน้นที่
หัวเสาเป็นหลัก) หัวเสาที่นิยมมี ๓
แบบด้วยกัน คือ แบบดอริค (Doric)
ไอโอนิค (Ionic) และโครีนเธียน (Co-
rinthian) หากทอดสายตาให้ไกลออกไป
อีกนิด จะเห็นโบสถ์ในศาสนาคริสต์

ริมถนนหน้า Pearl's CTR

เป็นสถาปัตยกรรมแบบกอธิค (Gothic) หลังคายอดแหลมสูงเสียดฟ้า สีขาวสดใส โบสถ์นี้ได้สร้างขึ้นตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๓๙๙ 'แนะ' ใช้เป็นที่ประกอบพิธีกรรมต่าง ๆ ของผู้ที่นับถือคริสต์นิกายเซิร์ช ออฟ อิงแลนด์

นักศึกษาซึ่งเป็นนักรักบี้คนหนึ่งถามฉันว่า "การเป็นเอกราชกับเป็นเมืองขึ้นของชาติอื่นนี้ อะไรจะดีกว่ากัน" ฉันมองหน้านักศึกษาคนนั้นและคิดว่าฉันเข้าใจเขาดี ว่าทำไมเขาจึงถามเช่นนี้ ฉันย้อนถามกลับไปว่า "การอยู่บ้านตนเองกับการไปอาศัยบ้านคนอื่นอยู่นั้น อะไรจะดีกว่ากัน" เขาตอบทันทีว่า "บ้านเราเองดีกว่าแน่นอน" "เพราะอะไรล่ะ" ฉันถามต่อ "ความสบายใจ ผิดกันครับ" บ้านเรา ๆ จะทำอะไร ไปไหนมาไหน และ ฯลฯ สามารถทำได้ตามใจปรารถนา" ฉันบอกเขาว่า เช่นกันการเป็นเอกราชย่อมดีกว่าการเป็นเมืองขึ้นของชาติอื่นอย่างแน่นอน การที่เราเห็นสิ่งที่น่าประทับใจหลาย ๆ อย่างในสิงคโปร์ ทั้ง ๆ ที่เคยเป็นเมืองขึ้นของอังกฤษนั้น น่าจะมีองค์ประกอบหลาย ๆ ประการ

ประการแรก สิงคโปร์เป็นเกาะเล็ก ๆ ไม่มีทรัพยากรอะไรเลย ไม่มีอะไรให้เมืองแม่ ขูดค้นกอบโกยเอาไปอังกฤษครอบครองสิงคโปร์ไว้เพียงเพื่อต้องการใช้เป็นที่ตั้งฐานทัพเรือ คอยดูแลปกป้องผลประโยชน์ทางการค้าทางแถบนี้มากกว่าอย่างอื่น

อีกประการหนึ่งที่น่าจะเป็นความโชคดีของสิงคโปร์มากก็คือ คนที่อังกฤษส่งมาปกครองดูแลสิงคโปร์นั้น เป็นนักปกครองที่ดี มองเห็นการณ์ไกล บุคคลผู้นั้นคือ เซอร์ สแตมฟอร์ด แรฟเฟิลส์ (Sir Stamford Raffles) ได้สังเกตเห็นว่า ท่าเลที่ตั้งของสิงคโปร์นั้น

เหมาะที่จะเป็นเมืองผ่านด้านการค้า เพราะตั้งอยู่กึ่งกลางระหว่างมหาสมุทรอินเดียกับมหาสมุทรแปซิฟิก การเดินทางติดต่อไปมาระหว่างตะวันตกกับตะวันออก หรือตะวันออกไปตะวันตก จะต้องผ่านบริเวณนี้

ดังนั้น แรฟเฟิลส์ จึงลงมือสร้างสรรคเมืองสิงคโปร์ให้เป็นเมืองท่าอย่างไม่รอช้า โดยมุ่งหวังจะให้เป็นที่เรือที่ยิ่งใหญ่ในแถบนี้ให้จงได้ และได้นำเอาแบบอย่างวัฒนธรรมของอังกฤษเข้ามาใช้ในสิงคโปร์ ไม่ว่าจะเป็นการวางผังเมือง การปกครอง การจัดสถานที่พักผ่อนหย่อนใจ การจัดระบบความปลอดภัย เป็นต้น และมีการปรับปรุงท่าเรือให้กว้างขวาง ให้ความสะดวกแก่เรือที่จะเข้ามาจอดรับ-ส่งสินค้า ทั้งได้ประกาศให้สิงคโปร์เป็นเมืองปลอดภาษีอีกด้วย เพื่อดึงดูดให้ชาวต่างประเทศ (โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนจีน) เข้าม่าตั้งถิ่นฐานและค้าขายได้โดยเสรี (ว่ากันว่าแรฟเฟิลส์ค่อนข้างชอบคนจีน เพราะคนจีนขยันขันแข็ง มีความคิดกว้างไกลในเรื่องการค้าขาย) และแม้เมื่ออังกฤษส่งคนอื่นเข้ามาปกครองสิงคโปร์สืบต่อจากแรฟเฟิลส์ ก็ยังยึดนโยบายเดิมและทำนุบำรุงสิงคโปร์ให้เจริญก้าวหน้ามาเป็นลำดับ จนในปัจจุบันสิงคโปร์นับเป็นเมืองท่าที่สำคัญติดอันดับโลกทีเดียว

สิงคโปร์เป็นประเทศที่ไม่รังเกียจเมืองแม่ และตระหนักอยู่เสมอแม่ในปัจจุบันว่า ตนเป็นหนี้บุญคุณของอังกฤษ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เซอร์ สแตมฟอร์ด แรฟเฟิลส์ ซึ่งเขาถือว่า เป็นผู้บุกเบิกสร้างประเทศ สร้างพื้นฐานการดำเนินชีวิตให้ ชาวสิงคโปร์จึงพร้อมใจกันสร้างอนุสาวรีย์ของแรฟเฟิลส์ไว้เป็นอนุสรณ์ ในที่ซึ่งแรฟเฟิลส์ขึ้นบกเป็นครั้งแรกบนแผ่นดินสิงคโปร์นั่นเอง

นอกจากจะสร้างอนุสาวรีย์ให้แล้ว ชาวสิงคโปร์ยังได้นำเอาชื่อของแรฟเฟิลส์ไปตั้งชื่อสถานที่ต่าง ๆ อีกมากมาย เช่น โรงเรียน อาคาร ถนน ศูนย์การค้า เป็นต้น สรุปได้ว่า "สำหรับสิงคโปร์" แล้ว การตกเป็นเมืองขึ้นของอังกฤษมีผลได้มากกว่าผลเสีย แต่มีใจว่า "การตกเป็นเมืองขึ้นของชาติอื่นจะดีกว่าการเป็นเอกราช" เพราะแม้จะไม่รังเกียจเมืองแม่ รักเมืองแม่มากก็ตาม สิงคโปร์เองก็ยังเรียกร้องความเป็นไทให้แก่ตนเองเช่นกัน เริ่มตั้งแต่ปี ๒๕๐๒ อังกฤษให้สิงคโปร์ ตั้งรัฐบาลปกครองตนเอง ให้มีการเลือกตั้ง แต่นโยบายต่าง ๆ ยังต้องได้รับความเห็นชอบจากอังกฤษอยู่

ต่อมาในปี ๒๕๐๖ สิงคโปร์ได้เข้าร่วมตัวกับสหพันธมณฑลด้วยเหตุผลทางการเมือง และสหพันธมณฑลเปลี่ยนแปลงชื่อเป็นมาเลเซีย แต่ต่อมาไม่นานก็ต้องแยกตัวออกเพราะมีความขัดแย้งกันทางเชื้อชาติอย่างรุนแรง เนื่องจากในสิงคโปร์ส่วนใหญ่เป็นคนจีน แต่ในมาเลเซียส่วนใหญ่เป็นมลายู แตกต่างกันทั้ง ความเชื่อ ความคิด ตลอดจนวิถีชีวิตและวัฒนธรรม ดังนั้นในเดือนสิงหาคม ๒๕๐๘ สิงคโปร์จึงได้แยกตัวออกมาเป็นอิสระ อย่างแท้จริง มีการปกครองในระบอบประชาธิปไตย มีประธานาธิบดีเป็นประมุข มีนายกรัฐมนตรีเป็นหัวหน้ารัฐบาล ทำหน้าที่บริหารบ้านเมือง ผู้ได้รับเลือกเป็นนายกรัฐมนตรีคนแรกคือ นายลี กวน ยิว หัวหน้าพรรคกิจประชาชน (People's Action Party)-

เรากลับถึงที่พักประมาณ ๑๕.๐๐ น. และในเวลา ๑๗.๔๐ น. เราออกจากที่พักอีกครั้ง โดยจะไปชมสวนนกจูร่ง (Jurong Bird Park) ซึ่งอยู่ไม่ไกลจากที่พักนัก

บริเวณด้านหน้าของสวนนกจูร่ง

สวนนกแห่งนี้มีนกชนิดต่าง ๆ มากกว่า ๓๕๐ ชนิด นับเป็นอุทยานนกที่ใหญ่ที่สุดแห่งหนึ่ง แต่โชคไม่เข้าข้างเราอีกครั้งหนึ่งในวันนี้ เพราะเราไปถึงเวลา ๑๘.๐๐ น. เลยเวลาปิดไปเกือบ ๑ ชั่วโมงแล้ว จึงได้แต่เกาะประตูรั้วชะเง้อชะแง้มองเข้าไปภายในด้วยความอยากรู้อยากเห็น...ก็เท่านั้นเอง...

ฉันเสียตายนมาก เพราะอดเห็นเจ้านกเพนกวินจากทั่วโลกได้ที่ถูกนำมาเลี้ยงไว้ในห้องปรับอากาศ รวมทั้งนกเฟลมมิงก์ ผู้สุดแสนจะอดทนยืนหยัดอยู่ตลอดเวลา ไม่รู้จักการนั่งเลย และที่สำคัญอดเห็น "เจ้าทะเล" ซึ่งเป็นนกแก้วสีฟ้าสดใสเหมือนสีน้ำตาลเลยามสงบ บุตรบุญธรรมของสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ เสียตายจริง ๆ เพราะไม่รู้ว่าจะสักกาน่าอะไรจึงจะได้มาอีกหรือสักจะไม่มีโอกาสแล้วก็ได้

ใกล้ ๆ กับสวนนก ยังมีสวนจระเข้ (Jurong Crocodile Paradise) แต่หมดความน่าสนใจเช่นกัน เราจึงนั่งรถวนเวียนรอบ ๆ บริเวณ ซึ่งบางส่วนเป็นเนินสูง และสูงมากพอที่จะมองลงไปเห็นจะเข้หลายตัวนอนสงบ

นั่งอยู่ในกรง ทำให้ชาวคณะตื่นเต้นได้พอสมควร อย่างไรก็ตาม เราช่วยกันสรุปว่า บ้านเรามีมากกว่า และน่าดูกว่าอีกด้วย...ก็คงเข้าประเภท "อู่นเบรียวมะนาวหวาน" นั่นแหละน่า

เราไปกินอาหารเย็นและช้อปปิ้งกันที่ Boon Lay Park ซึ่งเป็นสถานที่เดียวกันกับที่ฉันรับอาสาไปแลกเปลี่ยนเงินในวันแรกนั่นแหละ เพราะอยู่ในละแวกเดียวกับที่พักของเรา มีของขายมากมาย ทั้งอาหาร เสื้อผ้า เครื่องไฟฟ้าทุกชนิด ฯลฯ ราคาต่อรองได้ ใครที่ปากเป็นเอกก็ได้ของถูกไปตามระเบียบ

การซื้อของหรือพูดคุยกับคนในสิงคโปร์ สามารถใช้ได้หลายภาษา ตามแต่ใครจะถนัด อังกฤษ จีน มาเลย์ หรือทมิฬ ได้ทั้งนั้น เพราะทั้ง ๔ ภาษาดังกล่าว เป็นภาษาที่ใช้กันอยู่ทั่วไปในสิงคโปร์ และใช้เป็นภาษาราชการด้วย ที่ใช้ภาษาราชการได้ถึง ๔ ภาษาเข้าใจว่าจะได้สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงของสังคม เพราะสิงคโปร์ประกอบด้วยชนชนหลายเชื้อชาติ ศาสนา และขนบธรรมเนียมมันเอง แต่แม้ว่าจะต่างกันหลาย ๆ เรื่อง เขาก็สามารถ

อยู่รวมกันได้อย่างสงบสุข ซึ่งเป็นสิ่งที่น่ายกย่องยิ่งนัก

ฉันว่าการที่เขากอยู่อย่างสงบสุขได้เพราะเขามีระเบียบ มีวินัยเป็นพื้นฐาน คนเราเมื่อมีระเบียบ วินัย ความมักง่ายย่อมหมดไป ความเห็นแก่ตัวย่อมลดลง...เป็นเรื่องธรรมดา

วันที่ ๔ ก.พ. เป็นวันสุดท้ายที่เราอยู่ในสิงคโปร์ ไกด์ผู้นำทางมารับพวกเราประมาณ ๐๘.๐๐ น. เพื่อพาได้ช้อปปิ้งที่ไปซื้ออุปกรณ์นี้ นัยว่าราคาไม่แพง ฉันและอีกหลาย ๆ คนไม่ใช่ได้ซื้จิ้งแยกตัวไปช้อปปิ้งที่มารินา สแควร์ (Marina Square) โดยมีไกด์ (หนุ่มและเป็นนักรักบี้อีกต่างหาก) อีกคนนำไป

มีเรื่องให้เราตื่นเต้นกันอีกเล็กน้อย เพราะในขณะที่วันเวียนเพื่อหาที่จอดรถ ซึ่งหายากมากจนทำให้ฉันต้องคิดถึงคำพังเพยโบราณที่ว่า "ยากเหมือนงมเข็มในมหาสมุทรเลยทีเดียว" อยู่ นั่น ตำรวจสิงคโปร์โผล่มาจากไหนก็ไม่ทราบ เรียกให้รอดหยุด ทุกคนในรถ (มีอยู่ประมาณ ๖-๗ คน) ใจหายวาบฉันพยายามทบทวนว่าไซเฟอร์ของเราทำผิดกฎจราจรหรือเปล่า ก็คิดว่าไม่แน่ ๆ เลย ท้ายสุด เมื่อรอดหยุด ไกด์ลงไปเจรจากับตำรวจ ไม่นานเราก็ได้รับอนุญาตให้ไปได้ โดยไกด์เตือนให้เราปิดประตูหลัง และทุกคนต้องนั่งให้เรียบร้อยจะห้อยโนนหรือยื่นเกะกะภายในตัวรถไม่ได้ ซึ่งเขา (ไกด์) บอกว่าเป็นความผิดของเขาเองและที่ไม่ได้สังเกตว่าพวกเรานั่งเรียบร้อยหรือเปล่า...เป็นนั่นไป...

เขาอธิบายต่อว่าในสิงคโปร์ ทุกคนจะต้องนั่งให้เรียบร้อย จะยืนได้ก็เฉพาะในรถประจำทางเท่านั้น และต้องปิดประตูทั้งหน้า-หลังด้วยเพื่อความ

ปลอดภัย เขาเล่าให้ฟังอีกว่า นี่ถ้าเป็นรถของสิงคโปร์ ไชเฟอร์จะต้องถูกตัดแต้ม (คะแนน) ไชเฟอร์รถทุกชนิดของสิงคโปร์จะมีกฎหมายควบคุมความปลอดภัยในการขับรถ หากทำผิดในแต่ละครั้งจะถูกตัดแต้ม ซึ่งระบุไว้ชัดเจนว่าทำผิดลักษณะนั้น ๆ จะถูกตัดกี่แต้ม เช่น ขับรถฝ่าไฟแดง ซึ่งถือเป็นความร้ายแรง จะถูกตัดครั้งละ ๖ แต้ม ไชเฟอร์คนใดถูกตัดแต้มหมดตั้งแต่ต้นปีก็ต้องร้องเพลงรอลไปจนกว่าปีหน้าฟ้าใหม่มาเยือน จึงจะร้องเพลงทุกวันฉันนั่งหลังพวงมาลัยได้อีก

เมื่อจอดรถ (Car Park) แล้ว เราจะต้องข้ามถนนแรฟเฟิลส์ (Raffles Ave.) ซึ่งทุกคนเตรียมพร้อมจะวิ่งข้าม เพราะแม้มีรถผ่านมาแต่ไม่มากนักสามารถวิ่งข้ามได้ทันแน่ ๆ แต่คุณไคด์หนุ่มของเราใช้ภาษาพูดและภาษามือเป็นสัญญาณให้เราหยุดรอ พลังหันไปกดปุ่มที่เสา (ซึ่งตอนแรกฉันคิดว่าเป็นเสาไฟฟ้าที่ให้แสงสว่างริมถนนในยามค่ำคืนเพียงอย่างเดียว) และมีเสียงดังขึ้นหลังจากที่ไคด์กดปุ่มไปไม่นาน เสียงดังดังต๋อง ๆ ฟังแล้วหนุ่มนวนลนารักทีเดียว รถทุกคันที่แล่นมาบนถนนในช่วงนั้นหยุดทันทีทั้งชายและขวามีอ จากนั้นไคด์จึงเดินนำพวกเราข้ามถนนไปสู่มารินาสแควร์

พูดถึงเรื่องข้ามถนน ฉันสังเกตว่าถนนแทบทุกสาย จะมีสัญญาณไฟเขียว-ไฟแดงสำหรับคนข้ามถนน แล้วเมื่อใดไฟเขียวปรากฏขึ้นพร้อมด้วยภาพคนกำลังก้าวเท้าอยู่ แสดงว่าข้ามได้ หากเมื่อใดแม่ไฟจะเขียวอยู่ก็ตามแต่ภาพคนมีลักษณะเหมือนกำลังวิ่งอยู่ล่อล่อ เขาจะหยุดทันที หากใครข้ามไปถือว่าผิดกฎหมายเกี่ยวกับจราจร และหาก

ทีมรักบี้มหาลัย ปี ๒๕๓๔

พลาดพลั้งเกิดรถชนเข้าให้ นอกจากจะเจ็บตัวแล้ว ผู้นั้นยังเรียกร้องค่าเสียหายไม่ได้ แถมอาจจะต้องชดใช้ให้ฝ่ายที่ชนเอาอีกด้วย

เมื่อมีอุบัติเหตุเกิดขึ้น ตำรวจที่นี่เขาจะดูจากสภาพแวดล้อมที่แท้จริง หาใช้ฝ่ายรถยนต์หรือรถใหญ่ ๆ ผิดลูกเดียวอย่างบ้านเรา และที่ฉันชื่นชมมาก ๆ คือ คนของเขาเคารพในกฎระเบียบของสังคมจริง ๆ มีวินัยในตัวเอง ไม่ยอมทำในสิ่งที่ไม่ถูกต้อง ทำให้รู้สึกสงสัยว่าเขาใช้วิธีใดปลูกฝัง และใช้เวลา นานเท่าใดกันหนอ...แต่จะเป็นวิธีใด นานเท่าใด ฉันก็ชื่นชมและศรัทธาผู้นำของเขาจริง ๆ ที่สามารถทำได้เช่นนี้ เรา มารู้จักผู้นำของสิงคโปร์ซึกนิตดีกว่านะ...

ลี กวน ยิว เป็นจีนแคะหรือจีนเผ่าฮักกา จีนเผ่านี้จะอยู่ทางตอนเหนือของประเทศ เป็นที่ชอบมัจฉาและยึดมั่นในประเพณีอย่างเคร่งครัด ต่อมาเมื่อ

เกิดความไม่สงบขึ้นภายในประเทศ จีนเผ่านี้ก็ได้อพยพออกนอกประเทศ และได้ไปตั้งถิ่นฐานในหลาย ๆ ประเทศแถบเอเชีย เช่น ไทย ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ ฯลฯ ทวดของ ลี กวน ยิว คือ ลี บ็อก บุน ก็เป็นผู้หนึ่งที่อพยพหนีภัยมาจากแผ่นดินใหญ่และได้เข้ามาตั้งรกรากในสิงคโปร์

ลี กวน ยิว เป็นคนมีสติปัญญาดี เขาเรียนจบทางกฎหมายจากมหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ ประเทศอังกฤษ ได้ปริญญาตรีเกียรตินิยมอันดับยอดเยี่ยมด้วยละ นิสัยส่วนตัวของเขาเป็นคนเคร่งขรึม ไม่สูบบุหรี่ เกลียดการคอร์ปชั่น ชอบความสะอาด รักครอบครัว เป็นชีวิตจิตใจ มีภรรยา ๑ คน และลูก ๆ ๓ คน (ทั้ง ๓ คนเรียกได้ว่าเชื่อไม่ทิ้งแถว ทุกคนเรียนเก่งขยันขันแข็งในการทำงาน) เขาถูกฝึกให้รู้จักช่วยตัวเอง และทำงานหนักมาตั้งแต่เล็ก ๆ จาก

ประสบการณ์ที่ได้รับ เขานำมาถ่ายทอดให้กับชาวสิงคโปร์ ทำให้ชาวสิงคโปร์รู้จักช่วยตนเอง ขยันขันแข็งในการทำมาหากิน อันเป็นผลทำให้สิงคโปร์เจริญล้ำหน้ากว่าประเทศใด ๆ ในแถบนี้ ทั้ง ๆ ที่เพิ่งได้รับอิสระเสรี (เอกราช) และได้ปกครองตนเองจริง ๆ เมื่อไม่นานมานี้ (ประมาณ ๒๕ ปี)

ฉันและชาวคณะแยกย้ายกันดูสินค้าที่ห้างมารีนา สแควร์ ตามอัธยาศัย ฉันได้ชาวด์เบอท์สำหรับคุณลูก ๆ คนละ ๑ ชุด จากนั้นเดินดูข้าวของที่วางขาย เพื่อความเพลิดเพลิน ได้เวลานัดหมายแล้วจึงเดินกลับไปยังลานจอดรถ

ประมาณ ๑๒.๐๐ น. เราเดินทางกลับบ้าน โดยมีไกด์ติดตามมาส่งจนถึงด่านตรวจคนเข้าเมือง ฉันขอบคุณเขา และชักชวนให้เขามาเที่ยวเมืองไทยบ้าง โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากมาปัตตานี ฉันยินดีเป็นไกด์ให้โดยตลอด เพื่อเป็นการตอบแทนที่เขามีอัธยาศัยไมตรีกับพวกเรา เขาอำลาเราเช่นกัน...จากนั้นเราก็กู้ดบายสิงคโปร์ ●

สงวนลิขสิทธิ์ ©
ลิขสิทธิ์โดย บริษัท นีล
สงวนลิขสิทธิ์ ©